

Шановний читачу!

Ця книжка є продовженням роману «Покинь, якщо кохаєш» і розпочинається саме з того місця, на якому він закінчився. Найкраще за все читати «Залишся, якщо кохаєш» другою із цих книжок.

Після того як вийшов друком роман «Покинь, якщо кохаєш», я й подумати не могла, що одного дня писатиму продовження. Як і не могла уявити, що книжка матиме такий широкий попит. Я дуже вдячна всім вам — тим, кого надихнула історія Лілі, так само як мене — історія моєї матері.

Коли популярність «Покинь, якщо кохаєш» набрала обертів у тік-току, мене завалили проханнями стосовно продовження історії Лілі та Атласа. Тож як я могла відмовити спільноті, яка змінила моє життя? Цей роман написано із вдячності за вашу неосяжну підтримку, і саме тому я прагнула, щоб його було значно легше читати.

Лілі та Атлас заслужують на це.

Сподіваюся, ви насолодитесь цією мандрівкою.

*З любов'ю
Коллін Гувер*

РОЗДІЛ 1. АТЛАС

На дверях запасного виходу «Bib's» червоною фарбою виведено «на волоч» — і це змушує мене подумати про матір.

Вона завжди робила паузу після першого складу, ніби це два слова. Щоразу, коли я це чую, мені кортить розсміятися, проте дитиною важко було вбачати гумор в образі, невідворотно спрямованій у мій бік.

— На... волоч, — протягує Дерін. — Мабуть, справа рук якогось підлітка. Більшість дорослих знає, як писати це слово.

— Ти здивуєшся.

Я торкаюся фарби, але вона суха. Хай чийх рук це була справа, зробили це, напевне, одразу після зачинення вчора ввечері.

— Гадаєш, навмисне написали з помилкою? — питає він. — З натяком, що ти така вже наволоч, що *одного* слова на тебе замало?

— Чому ти вважаєш, що то вони про *мене*? Може, то про тебе чи Бреда.

— Це твій ресторан, — знявши куртку, Дерін накидає її на розбиту шибку, яку він намагається витягти з вікна. — Може, хтось із незадоволених співпрацівників.

— У мене є незадоволені співпрацівники?

На думку не спадає ніхто з персоналу, хто міг би вчинити щось подібне. Останньою я звільнив дівчину п'ять місяців тому, та й то — ми мирно розійшлися після того, як вона закінчила коледж.

— Перед тим, як ти найняв Бреда, посуд мив інший хлопець. Як його звали? Щось на кшталт мінералу або що — ну й ім'я ж у нього було!

— Кварц, — відповідаю я. — Це його прізвисько.

Давно я не згадував про того хлопця. Не думаю, що він міг би досі за щось на мене ображатися. Я звільнив його одразу після відкриття, дізнавшись, що він мив посуд, тільки якщо бачив на ньому залишки їжі. Склянки, тарілки, прибори — усе, що поверталось на кухню із зали та на вигляд було досить чистим, — він складав простісінько на сушку.

Якби я його не звільнив, нас закрило б управління охорони здоров'я.

— Варто викликати поліцію, — радить Дерін. — Треба буде підготувати лист для страхової.

Не встигаю заперечити, як у дверях запасного виходу постає Бред, підшвами чобіт розчавлюючи друзки скла на підлозі. Він перевіряв, чи нічого не вкрали всередині.

Почухавши щетину на підборідді, він повідомляє:

— Узяли сухарики.

Нависає сповнена спантеличення пауза.

— Ти сказав «сухарики»? — перепитує Дерін.

— Ага. Забрали всі вчорашні сухарі. Здається, все інше на місці.

Я очікував геть інших новин. Якщо хтось заліз у ресторан і нічого не взяв із приладдя або інших цінних речей, то, мабуть, через голод. Такий відчай відомий мені з власного досвіду.

— Я не викликатиму поліцію.

Дерін повертається до мене:

— Чому?

— Поліція може спіймати того, хто це скоїв.

— У цьому й суть.

Витягнувши з контейнера для сміття порожню коробку, я беруся згрібати в неї скляні друзки.

— Одного разу я заліз у ресторан. Украв бутерброд з індичкою.

Тепер Бред і Дерін обидва витріщаються на мене.

— Ти був нападпитку? — питає Дерін.

— Ні. Я був голодний. Не хочу, щоб людину заарештували за крадіжку сухарів.

— Ну, добре, утім, може, харчі — то тільки початок. А раптом наступного ранку вони повернуться по приладдя? — припускає Дерін. — Камера спостереження так і не працює?

Він місяцями дістає мене, щоб я її полагодив.

— У мене не було часу.

Забравши в мене коробку з друзками, Дерін дозбирає в неї решту.

— Тобі варто дати цьому раду, доки вони не повернулися. Дідько, вони навіть можуть спробувати вломитися сьогодні в «Corrygan's», тому що «Bib's» виявився такою легкою мішенню.

— У «Corrygan's» працює сигналізація. Та я сумніваюсь, що вони — хай хто це був — поглумляться над моїм новим рестораном. Просто так трапилося, це не цілеспрямований злам.

— Ти *сподіваєшся* на це, — каже Дерін.

Я вже розтуляю рота, щоб відповісти, але мене зупиняє вхідне повідомлення. Здається, я ще ніколи не діставав телефон аж так блискавично. Побачивши, що повідомлення не від Лілі, я дещо розчаруююся.

Я натрапив на неї цього ранку, коли бігав у справах. Це наша перша зустріч за цілих півтора року, проте Лілі запізнювалась на роботу, а я щойно одержав повідомлення від Деріна про злам. Ми трохи незграбно попросилися, і вона пообіцяла, що напише мені, коли дістанеться до роботи.

Уже минуло півтори години, а Лілі мовчить. Півтори години — це зовсім нічого, проте я не міг легковажити думками, які настирливо мене переконують: а раптом вона просто засумнівалася після тієї нашої п'ятихвилинної розмови на тротуарі.

Я достеменно не сумніваюся щодо *своїх* слів. Можливо, я дещо захопився, коли побачив, яка вона щаслива, та

дізнався, що вона вже незаміжня. Проте кожне моє слово було щирим.

Я був готовий до цього. *Більше* ніж готовий.

Відкриваю контакт Лілі в телефоні. Упродовж цих півтора року мені так часто кортіло написати їй, проте в нашій останній розмові я залишив ініціативу за нею. Вона багато чого тоді переживала, тож я не хотів іще більше все ускладнювати.

Але тепер Лілі самотня, і з її слів здалося, ніби вона нарешті готова дати шанс нам — хай би що це було. Однак у неї було півтори години, щоб обміркувати нашу розмову, а півтори години — це більше ніж достатньо для появи сумнівів. Кожна хвилина, яка минає без вхідного повідомлення, здається цілим довбаним днем.

У мене в телефоні вона досі записана як Лілі Кінкайд, тож я редагую контактну інформацію, змінюючи її прізвище назад на Блум.

Я відчуваю, як наді мною нависає Дерін, зазираючи через плече в телефонний екран.

— Це *наша* Лілі?

Бред жвавішає.

— Він пише повідомлення Лілі?

— *Наша* Лілі? — перепитую я, спантеличений. — Ви бачилися всього раз.

— Вона досі заміжня? — питає Дерін.

Я хитаю головою.

— Ну, от і молодець, — не вгаває він. — Вона була вагітна, чи не так? Хто в неї народився? Хлопчик чи дівчинка?

Я не хочу говорити про Лілі, бо говорити наразі нема про що. Не хочу роздмухувати того, чого може й не бути.

— Дівчинка, і це останнє запитання, на яке відповідаю. — Я звертаюся до Бреда: — Тео сьогодні прийде?

— Сьогодні четвер. Прийде.

Я заходжу в ресторан. Якщо я й говоритиму з кимось про Лілі, то тільки з Тео.